

som imødekom en stor del af kritikken. Og i pressen kunne man læse, at udenrigsministeren for fremtiden ville være tilbageholdende med at lade Udenrigsministeriet udarbejde selvstændige rapporter om menneskerettighedssituationen, medmindre man var på helt sikker grund.

Nu viser det sig imidlertid tilsyneladende, at Udenrigsministeriet har udarbejdet nye rapporter, som er betydelig mindre markante og mere tvetydige end ovennævnte rapport.

På den baggrund ønskes en redegørelse for forskellene samt udførlig begrundelse for, på hvilken baggrund de nye rapporter er udarbejdet.

Det virker stødende på spørgeren, at Udenrigsministeriet retter sig efter en kritik, når der er politisk og mediemæssig fokus på området, men at ministeriet, så snart denne fokus forsvinder, vender tilbage til det sædvanlige skønsmaleri.

Svar (17/11 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Udenrigsministeriets notater af 7., 13. og 19. september 1995 til udlændingemyndighederne var svar på deres høringer af 11. april og 14. juni 1995, jf. indenrigsministerens svar på Retsudvalgets spørgsmål af 19. oktober 1995 (alm. del – bilag 61). Heraf fremgår det også, at Flygtningeneævnet desuden har modtaget rapporter fra UNHCR og Amnesty International af august og september 1995, der helt eller delvis redegør for forholdene i Armenien.

I sine svar forholder Udenrigsministeriet sig til det, der i de konkrete spørgsmål er blevet spurgt om. Da spørgsmålene vedrører forskellige forhold, vil svarene ikke være identiske, ligesom situationen kan ændre sig og nye oplysninger kan komme til.

Forskellen på de af spørgeren nævnte redegørelser er følgende: I svaret til Retsudvalget af 12. juni 1995 blev der som anmodet redegjort for baggrunden for Udenrigsministeriets notat af 8. december 1994, og som bilag hertil blev UNHCR's kommentarer til dette notat, telefax af 30. maj 1995, fremsendt. I svaret stilledes desuden supplerende oplysninger i udsigt fra andre lande og fra UNHCR om de forhold, der var omfattet af notatet af 8. december 1994. Disse yderligere oplysninger blev fremsendt til Retsudvalget og udlændingemyndighederne den 18. juli 1995 (med kopi af UNHCR's skrivel-

se af 8. juni 1995). De mere konkrete spørgsmål, som udlændingemyndighederne havde stillet i skrivelserne af 11. april og 14. juni 1995, blev besvaret på grundlag af en tjenesterejse til Armenien, hvor Udenrigsministeriets repræsentant førte en række samtaler med armenske politikere og embedsmænd, vestlige ambassader, UNHCR og flere armenske menneskerettighedsorganisationer.

Udenrigsministeriet bestræber sig på i sine svar om asylretlige forhold at referere de forskellige kilder og ikke at drage konklusioner. Udenrigsministeriets refererende svar afspejler forskelligheden i spørgsmålene, kilderne og tidspunkterne.

Det er udlændingemyndighedernes opgave ved afgørelsen af den enkelte ansøgning og dens asylmotiv at inddrage og vurdere alle de foreliggende, relevante (herunder også muligt modstridende) oplysninger.

Spm. nr. S 475

Til trafikministeren (14/11 95) af:
Anne Baastrup (SF):

»Skal svaret på spørgsmål nr. S 319 forstås således, at det vil være i strid med forordningen at indføre køre- og hviletidsregler – svarende til forordningens regler – for rutekørsel, der ikke er omfattet af forordningen, og vil ministeren, hvis spørgsmålet besvares bekræftende, tage initiativ til at få forordningen ændret til minimumsregler?«

Begrundelse

Ministerens ufølsomme besvarelse af spørgsmålet overrasker. Der er tale om en helt besynderlig afgrænsning af køre-/hviletidsbestemmelserne. Den gruppe af chauffører, som ikke er beskyttet af forordningen, er chauffører, der kører under ekstremt pressede forhold, f.eks. gennem den københavnske trafik i myldretiden.

Det udsætter chaufførerne for et konstant pres, som langtidschauffører ikke er udsat for. Almindelig sund fornuft burde indebære, at buschauffører havde strammere regler for hviletid end langtidschauffører. Spørgeren forventer derfor, at ministeren vil tage initiativ til at ændre reglerne, hvis EF-forordningen ikke